

Trăia odată un tăietor de lemne cu nevasta lui și aveau șapte copii, toți băieței. Șase copii erau de statură obișnuită, iar mezinul era cât degetul cel mare de la mână. Astfel, l-au numit Tom Degețel. Cu toate acestea, era cel mai șiret și mai isteț.

Veni un an greu și foametea fu atât de mare, încât bieții oameni nu găsiră altă ieșire decât să scape de copiii lor. Într-o seară, pe când aceștia dormeau, tăietorul, care se afla lângă foc, alături de nevastă-sa, îi spuse cu inima strânsă de amărăciune:

— Vezi și tu prea bine că nu-i mai putem hrăni pe copiii noștri, am găsit de cuviință să-i duc mâine în pădure și să-i las acolo, poate vor găsi ceva de-ale gurii și nu vor muri de foame.

Tom Degețel însă ascultase tot. Se trezi dis-de-diminează și se duse pe malul unui râu, unde își umplu buzunarele cu pietricele albe, apoi se întoarse acasă.

Dimineata, părinții împreună cu copiii s-au dus în pădure după vreascuri. Tatăl și mama lor, pe nesimțite, se îndepărtară nevăzuți. Când se văzură singurei, copiii prinseră a țipa și a plânge.

- Fraților, nu vă temeți; eu am să vă duc acasă înapoi la părinți.
- Între timp, părinții, venind acasă, au primit o datorie de grâu.
- Vai, unde ne sunt acum copilașii? Ce bine s-ar fi săturat ei acum. Ce-or fi făcând ei în codrul acela? Dacă i-or fi mâncat lupii!
- Vai, vai, unde-mi sunt acum copilașii, bieții mei copilași?
- Mămică, aici suntem! au strigat copiii sărind în brațele mamei.